

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie zażalenia **J. J.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice-Północ w Katowicach z dnia 6 sierpnia 2024 r., sygn. [...],

o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2025 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w Katowicach

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

zawartego w postanowieniu z dnia 29 maja 2025 r., XVI Kp 210/25,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosek uwzględnić i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 maja 2025 r. Sąd Okręgowy w Katowicach wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Sprawa dotyczy zażalenia J. J. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice-Północ w Katowicach z dnia 6 sierpnia 2024 r., sygn. [...], o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o czyny zabronione z art. 231 § 1 k.k. (art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.), rzekomo popełnione przez

jednego z Wiceprezesów oraz jednego z sędziów Sądu Okręgowy w Katowicach (tj. SSO X. Y. i SSO X.1 Y.1) na szkodę interesu prywatnego J. J. Uzasadniając potrzebę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu Sąd Okręgowy w Katowicach stwierdził m. in., że cyt.: „(...) sprawa dotyczy wprost czynności podejmowanych przez Wiceprezesa tut. Sądu i Sędziego tut. Sądu, które nie powinny stać się przedmiotem oceny Sądu Okręgowego w Katowicach”. W ocenie tego sądu, rozpoznanie zażalenia, w którym sformułowano zarzuty dopuszczenia się nieprawidłowości przez funkcjonariuszy publicznych pełniących funkcję sędziego, a nadto SSO X.Y. funkcję wiceprezesa kierującego Sądem Okręgowym w Katowicach, może wywołać u uczestników tego postępowania (w szczególności u samego skarżącego formułującego w zażaleniu m. in. tezy o korupcji w apelacji katowickiej wśród sędziów i prokuratorów) lub u postronnych obserwatorów przekonanie o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób obiektywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Okręgowego w Katowicach zasługiwała na uwzględnienie i sprawę należało przekazać do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego stoi na stanowisku, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie - chociażby mylne - o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, SIP «Lex» nr 282245). W podobnym duchu wypowiedziała się najwyższa instancja sądowa choćby w postanowieniach z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995 nr 9-10, poz. 68, str. 83 czy z dnia 17 maja 2006 r., II KO 27/06, SIP «Lex» nr 186944.

Każdorazowo wniosek o przekazanie danej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k. należy potraktować indywidualnie. Decyzja o przekazaniu sprawy, wynikająca z potrzeby uniknięcia uszczerbku dla dobra wymiaru sprawiedliwości, musi uwzględniać niepowtarzalny układ faktyczny i procesowy danej sprawy. To

konkretne okoliczności sprawy determinują potrzebę ewentualnego odstąpienia do zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy.

Konieczność rozpoznania przez sąd właściwy miejscowo środka zaskarżenia na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa co do czynów zabronionych, których mieli się rzekomo dopuścić jeden z sędziów oraz jeden z Wiceprezesów Sądu Okręgowy w Katowicach (tj. SSO X.1 Y.1 i SSO X. Y.), który pozostaje przełożonym - w sensie podległości administracyjnej - wszystkich sędziów orzekających w ww. Sądzie, w tym sędziego referenta sprawy, stanowi sama w sobie okoliczność, która w zewnętrznym odbiorze osłabiać może zaufanie do bezstronności sądu właściwego do rozpoznania sprawy przez powstanie wątpliwości co do istnienia warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy nie tylko w oczach samego zainteresowanego, tj. autora zażalenia pokrzywdzonego J. J., ale również w odbiorze społecznym, co uzasadnia przekazanie jej innemu sądowi równorzędnemu do rozpoznania.

Jako właściwy do rozpoznania przedmiotowej sprawy należało wskazać na Sąd Okręgowy w Krakowie, spoza obszaru apelacji katowickiej, mając na względzie formułowane w zażaleniu tezy o rzekomej korupcji w tej apelacji wśród sędziów i prokuratorów, a także bacząc, aby odległość dzieląca sąd właściwy z delegacji od siedziby Sądu Okręgowego w Krakowie była stosunkowo niewielka i aby tym samym dojazd do wskazanego sądu dla uczestników postępowania był jak najmniej uciążliwy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.I.]

[r.g.]